

навира муцуна въ торбичката ми. Така го помнѣхъ. После замина за фронта, заедно съ войската.

Кога съмъ заспалъ — не помня. На сутринята нѣкой блѣсна вратата, и азъ отворихъ очи. Надигнахъ се.

— Идатъ! — извика дѣдо и се засмѣ. Въ ушитѣ ми нѣкой сякашъ заудря мѣнички звънчета. Скочихъ и хукнахъ босъ. По пѣтя идѣше новъ обозъ. Близко бѣше. Още отъ далече съзрѣхъ Дорчо. Той бѣше вързанъ за капака на предната каручка. Познахъ го. Сърдцето ми трепна.

— Дорчо! — извикахъ азъ, задоханъ отъ радостъ.

Припнахъ срещу него. Дѣдо се заклати подире ми. Лицето му свѣтѣше отъ радостъ. Той бързаше, кашляше и се клатѣше.

— Дѣдо, нашъ Дорчо, вижъ го!

Каручата спрѣ. Доближихъ се до стария конь и сърдцето ми изтрѣпна. Обадохъ му се.

Прегърнахъ го и очитѣ ми се напълниха съ сълзи.

— Дойде си и ти, а Дорчо? — заприказвахъ му.

Животното не се помръдна. Стоеше съ наведена глава, сякашъ и той се връщаше съ горчива мжка въ сърдцето. Потупахъ го по шията. Той не трепна. Погледнахъ очитѣ му, и каточели тънка жичка се скъса въ гърдитѣ ми, та отстжихъ уплашенъ. Дорчо бѣше слѣпъ.

— Раниха го! — обади се войникътъ отъ каручата.

Дѣдо го погали като дете и рече:

— Ти си истински герой, Дорчо! Очитѣ си даде за Добруджа, която днесъ ние отново загубваме! Но нищо! Единъ день, тя пакъ ще бѣде наша!

Въ очитѣ му свѣтнаха две сълзи, дребни като роса, увиснаха надолу и се стопиха въ дълбокитѣ му бръчки. Тѣ сякашъ парнаха слѣпото животно. То трепна, изцвили жално, сложи глава върху рамото на дѣда и не се помръдна.

Григоръ Угаровъ

НА УЧИЛИЩЕ

Отново бие ясенъ
звънецътъ сладкогласенъ.
Надъ кжщи и надъ друми
нарежда сякашъ думи,
че пакъ събира тука

децата за наука.
И всѣки вечъ пристига
съсъ своята малка книга,
че днесъ го съ пѣсенъ вика
науката велика.

Григоръ Угаровъ